

SARAH FLINT

LHÁŘI LHÁŘI

LHÁŘI LHÁŘI

Sarah Flint

Copyright © Sarah Flint, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Markéta Polochová, 2019

Obálka © Šárka Štěpánová, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-601-6 (pdf)

LHÁŘI LHÁŘI

Sarah Flint

Přeložila Markéta Polochová

PROLOG

Září 1969

Dveře se zabouchly a těžké boty pomalu přecházely po dřevěných prknech. Žena sebou cukla, v očích měla mdlý výraz znaveného smíření a ruce rozhozené, jako by zoufale chtěla dát najevo dítěti, aby utíkalo pryč. Jenže bylo pozdě. Jeho hlas se rozezněl prostorem: nejdříve to bylo jenom tiché pohvizdování, to ale s každým dalším krokem sílilo až do crescenda, hlasitého a výsměšného. Každíčké jeho slovo v ní mělo vyvolávat panický strach.

„Kolem dokola růžičky, spletené do malé kytičky, padá sníh, padá sníh.“

Když vstoupil do pokoje, přestal zpívat a pevně ji stiskl. Špinavé nehty se jí zaryly hluboko do kůže. Zvedl ji na nohy.

„Zapívej mi poslední verš,“ naléhal.

Vytrhla se z jeho sevření a uhýbala před jeho dechem, který čpěl pivem. Nekontrolovatelně se třásla. Za to, co dělal jí a jejich dítěti, opovrhovala každým centimetrem jeho těla. „Prosím, už ne. Nenuť mě k tomu, prosím tě.“

Hřbetem ruky jí uhodil do tváře. Z nosu jí začal stékat pramínek krve. „Řek sem, abys mi zazpívala poslední verš, děvko.“ Pak znovu zvedl ruku do výše a rozesmál se. „Hned!“

Žena se snažila ještě víc odtáhnout. Oči měla zavřené, dobře totiž věděla, co bude následovat. Dělo se to týden co týden. Hlas se jí třásl strachy. „*Všichni padneme až na dno.*“

Když jí pěstí vyrazil dech z těla, zhroutil se k zemi, kde se schoulila do klubíčka a zůstala ležet. Z brady jí tekla čůrek krve.

Když si uvědomila, že muž zpívá jedinou sloku písničky pořád dokola, otevřela oči a vyděšeně se rozhlédla po místnosti. Konečně uviděla děťátko. Schovávalo se za křeslem. Očima mu naznačila, aby zůstalo, kde je. Muž zpíval čím dál hlasitěji.

„*Kolem dokola růžičky, spletené do malé kytičky.* Táta tě hledá. Tak kdepak jsi, fakane?“ Zvedl nohu a odkopl křeslo na stranu. Když děcko začalo kňourat a natahovat, pobaveně se uškříbl. „*Padá sníh, padá sníh.*“ Svou nohu zvedl znovu do výše. Mohutná černá bota a noha v tmavých vlněných kalhotách se tyčila nad malým, třesoucím se tělíčkem. Začal se hystericky smát. A potom vložil do úderu veškerou svoji sílu.

„*Všichni padneme až na dno.*“

KAPITOLA 1

Sobota, 17. června 2017

Překvapilo ho, jak snadné bylo dostat se dovnitř. Očekával by lepší zabezpečení. Jenomže bylo léto, a to lidi přece nechávají okna nezajištěná a někdy i otevřená dokořán. Nevšimavost se tak pokaždé stávala jeho spojencem. Fakt, že byl bungalov na odlehlém místě, přece ještě neznamenal, že by se k němu nedalo dostat... A on jen málokdy selhal, jestli vůbec někdy. Když lidi nechávali okna takhle otevřená, ulehčovali mu tím práci.

Svou ruku oblečenou v rukavici protáhl menším okýnkem a stiskl kliku většího okna pod ním. Ucítil vůni osvěžovače vzduchu. Aroma bylo ovocné, snad citrusové, možná s troškou pomeranče. V rozpoznávání příjemných vůní nebyl dvakrát zběhlý. Jeho smysly byly zvyklé na zápach rozkládajícího se masa nebo dezinfekční prostředky, kterými byly cítit chodby zdravotních středisek a nápravných zařízení.

Opatrně odhrnul záclonu a nakoukl dovnitř. V pokoji byla tma. Na digitálních hodinách, položených na komodě v rohu, blikala malá červená fluorescenční světélka. Číslovky ukazovaly tři hodiny a třicet dva minut ráno. Jemná načervenalá záře

se odrážela od veliké vypouklé televizní obrazovky na opačné straně místnosti a v podivných úhlech dopadala na protější stěnu vymalovanou pastelovými barvami.

V minulosti by obrazovku i veškeré další cennosti vzal, ale dnes měl před sebou jasně daný úkol a pravidla, která musel dodržet.

Zapnul malou baterku a posvítil si do pokoje. Teprve potom oknem vlezl dovnitř a dřepl si na tmavý koberec z vysokých měkkých vláken. Ten dokonale utlumil zvuk těžkých bot při doskoku.

Pokoj byl vybraně zařízený. Vypadal dost luxusně. Byly tu ty nejmodernější přístroje a exkluzivní výzdoba. Všechny fotografie byly v pozlacených rámečcích. Na ničem se tu nešetřilo. Ta děvka, co tu bydlela, si musela pěkně vydělávat. Hodiny přeskočily na tři třicet tři. Samé trojky. Bingo! Uslyšel, jak se ve vedlejším pokoji zavrtěla: dolehl k němu zvuk těla otáčejícího se na matraci, drobné zakašlání a povzdech. Potom nastalo opět ticho, ve kterém se neslo jenom pomalé, rytmické dýchání. Zadržel dech. Vzduch byl horký a těžký. Po zádech mu stékal pot.

Po chvíli se její dech ještě více zpomalil a zjemněl. Nebude trvat dlouho a ustane docela. Ale ne hned. Dlužila to společnosti. Byla zvyklá jenom brát. A za to teď zaplatí.

Když se vydal do ložnice, uviděl v hale pečlivě naskládané kufry. Na podlaze byl vedle nich položený batoh, na stolku u dveří rozložené pasy a další doklady, vedle nich ležely klíče. Všechno připravené na dovolenou někde na opojném slunci. Jenomže dnes nikam nepojede. Taxík přijede před dům a zase odjede, aniž by do něj někdo nasedl. Telefon bude vyzvánět, ale nikdo to nezvedne... A vstupní dveře se už neotevrou. Šípková Růženka bude ležet a čekat, až ji probudí princ, jenomže tentokrát se žádný krasavec neukáže. Připravený plán se mu velmi zamlouval.

Z ošoupaného batohu vytáhl šálu a po špičkách přešel halou až k ložnici. Dveře byly otevřené. Pod příkrývkou uviděl siluetu stočenou do klubíčka: ležela zády k němu, jednu ruku lenivě položenou nad hlavou, vlasy se jí rozlévaly na polštáři. Mezerou mezi závěsy pronikala do pokoje trocha matného měsíčního světla a dopadala přímo na polštář a osvětlovala její obličej. Nos jako knoflík vrhal stín na tvář a kousek úst. Rty měla tenké, ve spánku trochu rozevřené, a teď, když se k ní přibližoval, byl její dech o něco hlasitější a pravidelnější. Oči zůstávaly zavřené, a jak snila, lehce se jí chvěla víčka. Neměla tušení, že je tady.

Ještě několik kroků a stál přímo nad ní. Svou do rukavice oblečenou ruku jí přitiskl na ústa, aby nemohla křičet. Překulil ji na záda a vahou svého těla ji tlačil ještě hlouběji do matrace. Nemohla se ani hnout. Jenom vytřeštěnýma očima divoce těkala ze strany na stranu a snažila se pochopit, co se to děje. Šálem jí hrubě převázal pusou, ruce, kterými se snažila kolem sebe mlátit, chytil, vytáhl nahoru a zajistil pouty. Sice je začala v pěst, ale v poutech s nimi vůbec nic nez mohla. Tiše hekala, všechna slova však tlumil šál. Zkoušela se vytrhnout z jeho sevření, ale byl na ni příliš těžký. Sundal z ní deku a nohy jí řemenem pevně svázal k sobě. Potom ji ještě připoutal k posteli: ruce i nohy přichytil elektrickým kabelem.

Ležela tu svázaná a nemohla se hnout. Tenké bavlněné pyžamo těsně obepínalo ladné křivky jejího těla. Sundal šál a do pusy jí nacpal papírový roubík. Na místě ho držela lepicí páska, kterou jí několikrát omotal kolem hlavy. Byl skoro hotový. Naklonil se nad ní, obličej těsně nad jejím, a zamžoural na ni přes masku, která mu kryla tvář. Pozorně si ji prohlížel. Na svůj věk měla dobrou fyzičku a vypracované tělo: zjevně trávila spoustu času v posilovně. Ale stejně ho nepřitahovala. Hleděla mu do tváře. Nebylo pochyb, že se do paměti snažila vrýt něco z jeho rysů.

Pohrdavě se ušklíbl. V instrukcích to sice nebylo, ale mohl by to být pěkný bonus. Sundal si masku z obličeje a zasmál se, když viděl, jak zoufale se snaží soustředit na jeho obličej. Potom si ji zase nasadil zpátky. Nedožije se toho, aby ho mohla popsat, a přesto ho vzrušovala představa, že by se o to mohla pokusit.

To, co udělal, se muselo stát. Necítil vinu. Nenáviděl ji i všechny podobné lidi. Tak moc by si přál, aby ji mohl zabít hned tady na místě. Liboval by si v tom zastrašování, ponížení a agónii, kterými si musel sám projít.

Ale měl svoje instrukce.

Dříve, než hodiny na komodě ukazovaly minutu před čtvrtou ranní, vyklouzl vstupními dveřmi zase tiše ven. Uposlechl rozkazy, všechny do jednoho.

KAPITOLA 2

Úterý 20. června 2017

Pro strážníka Briana Ashtona to byla rutinní směna v pondělí odpoledne. Rutinní v tom smyslu, že stačil chytit dva zlodějíčky v obchodě, vypořádat se s ozbrojeným přepadením a se silně rozrušenou ženou, která vyhrožovala, že spáchá sebevraždu. V deset patnáct to všechno začalo. Bylo to stejné jako vždycky: moc brzy na to, aby předal službu noční směně, a moc pozdě, aby to stačil do jedenácti všechno dodělat.

Půl hodiny mu zabralo, než se mu tu pomatenou a nejspíš i lehce postiženou ženskou na Waterloo Bridge podařilo přesvědčit, aby neskákala dolů. Nakonec svolila, že sleze, nastoupila do policejního auta a nechala se odvést na vyšetření na psychiatrické klinice Maudsley. Divoké víry řeky Temže zůstaly pro dnešní noc nenasycené. Poslední chutný chod na jídelním lístku jim totiž někdo uzmul těsně před servírováním. Davy zvědavých čumilů se rozešly po jižním břehu řeky a říční policie, která kroužila ve člunech přímo pod mostem, přistála, přivázala lodě a vyměnila posádku. Zatímco strážník Brian Ashton bude muset vyřídit veškeré papírování.

Když zaparkoval na dvoře policejní stanice v Southwark, aby předal služební vůz noční směně, bylo už třicet minut po půlnoci. V nemocnici se neodehrálo nic neobvyklého. Ženu bez problému přijali na uzavřené oddělení. Nakonec to dokonce vypadalo na zdařilou šichtu.

Sundal si těžkou neprůstřelnou vestu, kterou nosil, a přehodil ji přes ruku i s opaskem se zbraní. Sbíhal dolů do sklepa. Mužská šatna byla prázdná. Noční směna už byla dávno na obchůzce. Do nosu ho praštila obvyklá směsice mužských pachů – potu i deodorantu. Až když vdechl cizí pach, došlo mu, že má košili v podpaží i na zádech úplně propocenou. V jednu chvíli to bylo buď, anebo: mohla zůstat stát na mostě, nebo taky bez váhání skočit dolů. Všichni byli pod strašným tlakem. Svlékl si košili, zmuchlal ji a hodil ji na dno batohu. Tina už se s tím ráno vypořádá.

O několik minut později si sundal kalhoty policejní uniformy a natáhl si džíny, těžké boty vyměnil za botasky a oblékl si tenké bavlněné tričko s nápisem „Nejlepší táta“ na přední straně. Čtyřletá Emily i šestiletý Bobby, Tininy děti z prvního manželství, se usmívali od ucha k uchu, když mu ho dávali k narozeninám. Nic na světě pro něj nemohlo znamenat víc, zvláště proto, že svého syna Maxe, jehož matka se s ním rozvedla, nevidal tak často, jak by si přál. Policejní služba a manželství se k sobě moc nehodily – stejně jako on sám a jeho bývalá žena Lorna.

Zabouchl dveře šatní skříňky a otočil klíčkem v zámku. I z policajtů se mohli vyklubat zlodějčičci, zvláště pokud byla v dosahu policejní uniforma. Jenom si ji vypůjčili, akorát vám ji potom tak nějak zapomněli vrátit. Těžce polkl. To se ozvalo svědomí. Všechno, co udělal, udělal pro rodinu. S pocitem viny tu myšlenku zase zaplašil a vydal se ke dveřím. Batoh si přehodil přes rameno.

Auto měl jako obvykle zaparkované na několikapatrovém parkovišti poblíž nemocnice Guy's Hospital a mrakodrapu The Shard, zhruba patnáct minut chůze od policejní stanice. Brzy se mu otevřel výhled na London Bridge a Borough Market, dva nedávné cíle teroristických útoků. Borough Market se pro veřejnost otevřel znovu teprve před šesti dny. Když teroristé zaútočili, byl zrovna doma, ale jakmile se o tom dozvěděl, vyběhl ven pomáhat. Přestože se blížil k místu útoku, procházel kolem něj bez rozmyslu. Ignoroval varování i nařízení starších důstojníků, aby častěji měnili obvyklé trasy i rutinní zvyky. Ono se to přece jenom líp říká, než dělá. Obzvlášť policejním složkám totiž stále hrozilo zvýšené nebezpečí. Jenomže nebylo kde jinde zaparkovat. Prostě jste auto upíchlí, kam se dalo... A jemu se navíc nemůže nic stát.

Jediná lampa před vchodem do zastřešeného parkoviště chabě problikávala. Většinou je chuligáni rozbíjeli tak často, že je správa dávno přestala opravovat, neměla na to peníze a asi ani trpělivost. Vešel dovnitř a všiml si, že poslední rozbitou kameru, která tu bývala, už taky odstranili. Prosmýkl se kolem výtahů a vydal se ke schodišti. Zadržel dech, aby nenasával všudypřítomný pach moči. Smrad na schodišti mu připadal pořád přijatelnější, než kdyby se zasekl v jednom z těch upocených, načichlých výtahů. Než se dostal do šestého patra, srdce měl až v krku. Ulevilo se mu, že auto stálo na stejném místě, kde ho nechal ráno. Stálo tu ještě několik vozů, opuštěných a temných. Na betonovou podlahu vrhaly tmavé stíny.

Zmáčkl tlačítko na klíčích a auto jako obvykle dvakrát zablikalo a zapípalo. Nebylo to tak, že by měl potmě na opuštěném parkovišti vyloženě strach, ale přesto byl rád, když se za ním zabouchly dveře auta a bezpečně ho uvnitř uzamkly. Venku se pohybovala spousta pošuků a grázlů. Značné procento z nich

navíc zatýkal. Z policajtů, kteří se vraceli pozdě v noci k autu na opuštěném parkovišti, se mohla stát snadná kořist.

Uvelebil se ve svém starém dobrém BMW, strčil klíček do zapalování a nastartoval. Rozsvítily se přední reflektory a pruh betonu před autem zalilo oslnivé světlo. Stíny zmizely a on se trochu uvolnil. Ve svalech i v kostech cítil únavu. Domů se dostane za chvíli, cesta mu zabere nanejvýš dvacet minut, spíš méně. Vyběhne se psem, dá si rychlé pivo a pak vklouzne do postele vedle Tiny. Spustil okýnko, aby se zbavil zatuchlého vzduchu uvnitř auta. Byla klidná, vlháká noc. Vezme Caspera, jejich labradora, ven. Vydají se po obvyklé trase.

Když odjížděl, nevšiml si lehkého pohybu za starou bílou dodávkou odloženou v rohu parkoviště. Stál tam nějaký muž. Neviděl ani to, jak se podíval na hodinky.

*

Odpočet začal. Musel jít. Zatím to šlo dobře. Načasování bylo klíčem k úspěchu. Lákalo ho dostat toho parchanta už cestou k jeho autu, ale musel počkat. Na opuštěném parkovišti byl polda obezřetný a připravený se bránit proti případnému nebezpečí. Viděl mu to na očích, když těkaly kolem dokola po celém prostoru. Byly jako malé bílé knoflíčky v temnotě. I ramena měl stažená, jakoby připravená k boji.

Ani tentokrát se nemýlil a zvolil správnou strategii. Musel počkat a udeřit, až se ten policajt uvolní a nebude to čekat. Nebude dávat pozor a ani ho nenapadne, že se blíží nebezpečí. Znovu zkontroloval čas. Ta správná chvíle nastane do hodiny.

*

V domě to vonělo pizzou a mýdlem. Tina zavřela okna i dveře ve spodním patře, takže pachy pronikly jen do chodby, kde zůstaly uzamčené stejně jako Casper, který se k Brianovi vrhl a začal vrtět ocasem, sotva otevřel dveře. Dřepl si, aby se se psem přivítal: hladil ho po hladké srsti na hlavě, a když se překulil na záda, poplácal ho po břicho. Pes vydržel po jeho boku déle než obě manželky dohromady. Navíc nebylo nejmenších pochyb o tom, že na rozdíl od nich Casper pochopil, kdo je tady pánem. Při té myšlence se usmál a po špičkách vystoupal nahoru, aby zkontroloval Tinu i děti.

Emily i Bobby tvrdě spali: dcerka v růžovém, syn v modrém pokojíčku, po zemi poházené striktně „holčičí“ nebo „klučičí“ hračky. Tina byla v tomhle hodně staromódní. Holky měly být dívčí a kluci děsní chlapáci. Vzhledem k tomuhle světonázoru nemohlo nikoho překvapit, že se jí líbili policajti. Její bývalý manžel byl ufnukaný puntičkářský slaboch a ona nehodlala udělat dvakrát tu stejnou chybu. Políbil obě děti na čelo a přešel do ložnice za Tinou.

Když vešel, zavrtěla se, vytáhla zpod tenké příkrývky bělostnou ruku a otočila se k němu. Oči nechala zavřené, ale slyšel, že v polospánku zamumlala jeho jméno.

„Bri, jsi to ty?“

Naklonil se nad ni a jemně ji políbil na čelo. V pokoji bylo šílené horko. Napadlo ho, že by jí mohl na čelo přiložit studený mokrý ručník. Měla těsně před porodem. Čekala jejich první dítě a on se na předporodních kurzech dozvěděl, že podobné služby se od manžela očekávají. S Lornou na žádné přípravné kurzy nechodil. Tenkrát byl ještě mladý a zbrklý. Tina na něj měla dobrý vliv. Uklidnila ho, poskytla mu zázemí. A taky se starala o finance. Všechny finance. Tina, její děti, to malé, které čekali, plus alimenty, které platil na syna, dohromady znamenaly, že

museli v ruce dvakrát obrátit každou penci z jeho mizerného platu. A to v podstatě ještě dřív, než ji vůbec dostal. Ale jemu to nevadilo, i když to někdy byl boj. Žil jenom pro rodinu. Všechno, co udělal – to dobré i to špatné –, dělal jenom pro ně.

„Jo, zlato, jsem to já. Jen vezmu Caspera na rychlou procházku a pak se k tobě připojím. Spi klidně dál.“

Pohládl ji po ruce, pečlivě ji znovu přikryl a teprve pak se vrátil dolů, vytáhl si z lednice plechovku piva a vydal se ke dveřím. Casper už měl vodítko v tlamě a jenom čekal, kdy se vyrazí. Cestu už dobře znal: ven z domu, potom doleva, doprava, znovu doleva, projít podél řady obchůdků a na Tooting Bec Common. Potom po chodníku přes centrum jejich čtvrti a doprava na pěšinu pod železničním přejezdem, která je zavede k jezeru. Tahle část byla úplně opuštěná. Jestli byli někde v okolí lidé, drželi se u parkovišť a toalet na druhé straně. Vlastně si nevzpomínal, kdy na téhle cestě naposledy někoho potkal, a právě proto tudy chodil. Konečně měl chvíli jenom pro sebe. Byl tu jen on, Casper a příroda, respektive to, co se za ni uprostřed Londýna dalo považovat.

Jak tak šel, cítil, jak z něho postupně opadá všechno napětí i stresy uplynulého dne. Casper pobíhal kolem, zastavoval se u každého stromu, větve nebo čehokoli, co upoutalo jeho pozornost, a nadšeně to očichával. Potom se k Brianovi zase přihnal a už z dálky vrtěl ocasem, jako by ho viděl poprvé. A tohle se pořád opakovalo. Čím víc stárnul, tím pomalejší Casper byl, ale vyrovnával to rostoucím nadšením a horoucností. Praskající klouby a obvyklé bolesti a trápení, které přicházely s věkem, nemohly pejskovi zabránit si naplno užít každou jejich společnou procházku.

Pod železničním mostem byla tma. Vysázeli tu řadu stromů, které měly místo odhlučnit a zamezit pohledu na projíždějící vlaky. Ty tudy od rána do večera svištěly v pravidelných

intervalech, ale přestaly jezdit už před několika hodinami. Jediný zvuk, který k Brianovi doléhal, bylo šumění stromů a funění pobíhajícího psa. Přiložil si plechovku ke rtům a lokl si piva. Zastavil se, aby počkal, až ho Casper dožene. Všude kolem bylo úplné ticho. Čekal několik vteřin. Předpokládal, že uslyší psi tlapy, že se Casper odněkud vynoří a přiřzene se k němu. Nic. Zavolal na psa. Pořád nic. Musel pod mostem objevit něco, co ho výrazně zaujalo.

Zaslechl tiché zakňučení. Vracel se zpátky, odkud přišel, když vtom zahlédl v matném světle staré pouliční lampy nějaký obrys. Jako by na zemi něco leželo. Před chvílí to tam ještě nebylo. Když poznal, že je to Casper, překvapeně zamrkal. Pes tam ležel bez hnutí. Brian se k němu rozběhl. Znovu na něho zavolal. Všiml si, jak se z jeho těla rozlévá do okolí tmavá kaluž.

Až když si ke Casperovi přiklekl, všiml si nějakého stínu: někdo vedle něj stál. Ale bylo už pozdě. Kdosi mu do očí nastříkal jakousi páchnoucí tekutinu. Hlavou mu projela ostrá bolest. Rohovky i kůže na tváři ho pálily. Ta látka ji rozleptala. Otevřel pusou, chtěl zakřičet, ale místo toho vdechl kapičky roztoku. Pronikly mu do hrdla a vyrvaly mu dech z plic i výkřik z pootevřených úst.

Slepý a němý se skácel k zemi. Padl hned vedle Casperova těla. Podvědomě před sebe natáhl ruce, aby pád trochu zmírnil. Odřel si dlaně o ostré kamínky. Navíc je měl celé lepkavé od psí krve. Na zlomek vteřiny se mu před očima zjevilo tělíčko malinkého děťátka: uviděl jeho drobné prstíky i ručky, které se svíraly v pěst. Dokonalá tvářička se skláněla nad jeho obličejem, dívali se na sebe... Jeho hlavou projela vlna nepopsatelné lítosti. Když výkřiky v hlavě pozvolna utichaly a on ztrácel vědomí, zaslechl ještě jednu, poslední věc: byl to zvuk lámajících se kostí, jeho kostí, to když mu na zápěstí dopadla ostrá sekera.

KAPITOLA 3

Úterý 20. června 2017

Bylo něco kolem čtvrté ráno, když si mohla detektiv konstábl Charlie Staffordová konečně trochu vydechnout. Šílenství několika úvodních hodin postupně opadlo a všichni zločinci ulehli ke spánku. Do konce noční služby zbývalo už jen pár hodin. Nejvyšší čas vyplnit služební hlášení. Byla to její poslední noční směna.

Začala ťukat do počítače – kolikátého a v kolik hodin jim začala služba. Pracovní týden končil v pondělí v noci a nová směna nastupovala v úterý. Díky tomu se detektivové dokázali aklimatizovat po probdělé, propracované noci a prospaném dni a dostat se do normálního režimu. Tak, aby byli v plné síle, až se o víkendu (jako obvykle) navýší počet trestných činů.

Byl to dlouhý a únavný pracovní týden, ale Charlie si noční směny v podstatě užívala. Jednou za tři měsíce měl každý detektiv ve všech okrscích Londýna povinnost odsloužit řadu nočních. Mohly to být služby na hlavním ústředí kriminálky neboli v kanceláři, v podpůrné jednotce, u vyšetřovatelů nebo na jednom z nesčetných oddělení, která se zabývala těžkými zločiny. Ostatní si na noční stěžovali, ale ona i její šéf, Geoffrey

Hunter, se už nemohli dočkat, až zase uplynou tři měsíce. Noční služby měli ze všeho nejraději, protože se mohli začít se zločinem vypořádávat ve chvíli, kdy se stal, a ne o několik hodin později, kdy se o něm dozvěděli z počítače. Ona i Hunter projížděli ulicemi jižního Londýna v neoznačeném policejním autě a pátrali po zlodějích a drogových dealerech, kteří terorizovali okolí. Stáli u zrodu vyšetřování nejrůznějších hospodských rvaček, znásilnění, těžkých ublížení na zdraví i přestřelek, ke kterým ve všech londýnských čtvrtích docházelo až příliš často.

Na chleba si vydělávala průměrnou každodenní dřinou na ústředí v Lambethu. Vypořádávala se se všemi možnými typy zločinů z nenávisťi, ať už se jednalo o domácí nebo rasově motivované trestné činy, útoky na příslušníky jiného vyznání, sexuální orientace, nebo hendikepované. Milovala ten pocit, když dopadla nějakého rasistu, homofoba nebo hajzla, který mlátil svoji ženu, a poslala je na pár let do chládku. Jako doma se Charlie cítila na ulici, ne v kanceláři. CSU sice přinášelo zločiny jako na zlatém podnose, ale to právě menu „a la carte“ bylo k dostání jenom venku.

Psala dál. Začala pociťovat lehké zklamání. Byl to nabitý týden, jenže nic zásadního se v něm nepříhodovalo. Pro místní čtvrť to byla samozřejmě dobrá zpráva, ona ale nenarazila na nic, do čeho by se mohla pořádně zakousnout. Sem tam se při psaní podívala na klávesnici. Zajela pohledem na malou začervenalou jizvu na prstu levé ruky. Už vybledla, ale případ, ze kterého pocházela, si Charlie z mnoha důvodů živě pamatovala a ještě nějakou dobu se z něho bude dostávat, ať už po fyzické, nebo po psychické stránce.

Z myšlenek ji vytrhlo hlasité zachrápání. Jeden z dalších detektivů, kteří spolu s ní dělali na noční, právě usnul. Hlava se mu dozadu zvrátila přes opěradlo židle. Těsně poté následoval

výkřik, když po něm jeho kolega hodil propisku. Spáče to probudilo, a protože byl rozespálý, neměl ponětí, která bije, což kolegu rozesmálo. Charlie se usmála a vrátila se k psaní. S chlapy na noční byla sice sranda, ale už se těšila, až se vrátí ke svému týmu na CSU. Byla to uzavřená parta lidí, kteří drželi při sobě, navíc toho spolu dost prožili. Už se nemohla dočkat, až ji Bet informuje, kolik práce bude s novými případy. Těšila se i na nikdy nekončící novinky ze soukromých eskapád Paula, Naz a Sabiry.

Ve vedlejší místnosti zazvonil telefon a někdo ho okamžitě zvedl. Hunter nikdy nespal... a ne že by dal někdy najevo nějaké odcházení do důchodu. V osmapadesáti z něho byl ostřílený profesionál. K hrůze jeho ženy. Charlie byla o osmadvacet let mladší a netušila, jak to ve svém věku zvládá. Každopádně doufala, že na tom jednou bude jako on. Zůstával ostražitý i v tu nejnudnější a nejklidnější hodinu. Když už i daleko mladší kolegové ochabovali, Hunter byl dál plný energie... a samozřejmě očekával, že na tom budou podobně i ostatní.

Odvedle slyšela jeho hluboký, autoritativní hlas. Ozvalo se skřípění židle, jak z ní zbrkle vyskočil. Znovu se podívala na hodinky. Hunter si to rázoval společnou kanceláří, výraz napjatý očekáváním.

„Našlo se tělo. Okolnosti působí podezřele.“

Do konce šichty jim zbývaly dvě hodiny. Člověk nemusel být hned detektiv, aby pochopil, že se noční směna plynule přelije v denní. Zdálo se, že nějaký zásadní případ, ve který Charlie tolik doufala, mají právě na dosah ruky.

*

„Zatím víme, že se jedná o muže. Našel ho jeden starý ožrala. Klopýtal touhle odlehlou stezkou domů od kamaráda. To, co

víme, zní dost brutálně. Zatímco se spolu bavíme, policie už udělala rojnici a pročesává okolí. Toho muže mají s sebou jako svědka.“

Charlie kývla na Huntera. To všechno už se dozvěděla cestou sem z vysílačky, takže poslouchala jen tak na půl ucha.

Místo činu nebylo daleko. Stalo se to v Tooting Bec Common, na rozhraní Wandsworthu a Lambethu. Stará známá oblast. Hlavně jižní část odpradáвна hojně obývaly šlapky i prostituti a provozovali tady svůj byznys. Na streathamské straně vedla Ambleside Avenue, ulice, kterou proslavila Cynthia Panye neboli Madame Cyn, bordelmamá. V sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století tu prodávala sex za stravenky. Ani při nejrůznějších raziích, které tady v minulých desetiletích z nařízení městské rady poměrně často probíhaly, se nepodařilo oblast vyčistit a zbavit ji letitého problému. Dosáhlo se pouze toho, že se prostitutky přesunuly z Bedford Hillu do ulic v obytných částech města. V nedávné době je město vytlačilo ještě dál na High Road a postupně se jejich aktivity rozšířily až k Brixtonu.

Oblast, kde bylo nalezeno tělo, se nacházela ještě o něco severněji směrem k balhamskému a claphamskému konci. Nebylo tam skoro nic, jen lesy, přes které procházela železniční trať. Byla to hodně odlehlá část města. Přesto byly v tuto roční dobu noci teplé a vlhové a bylo dlouho světlo, takže vrah musel jednat rychle. Neměl čas na to se tu jen tak poflakovat. Musel zabít a okamžitě zmizet.

O deset minut později dojeli k záplavě blikajících modrých světel. Do oblasti nálezu se sjely všechny lambethské uniformované jednotky, navíc posílené o policisty z Wandsworthu. V širokém kruhovém rádiu ohraničovala místo činu modrobílá páska přivázaná ke stromům. Oblast byla dost rozlehlá a už teď

bylo jasné, že nebude snadné ji pročesat a zajistit stopy. Zaprotokolování místa činu už začalo. Uniformovaná policistka právě vysvětlovala strážníkovi, co všechno je nutné udělat.

Hunter zamířil přímo k ní a Charlie mu byla v patách.

„Dobré ráno, Glenys. Zrovna nám za dvě hodiny končila týdenní noční... Tak copak to tu máme?“

Inspektorka Glenys Chapelová se otočila po hlase, a když poznala jeho majitele, potěšeně se usmála. Měla odslouženo skoro tolik let jako on, a stejně jako Hunter ani ona nikdy nezpomalila a nepolevila v práci. Byla tvrdá, bystrá a myslelo jí to sakra rychle. Každý mladý konstábl, který předpokládal, že bude chtít inspektorka ve svém věku trochu zvolnit a bude tolerovat občasný projev lenosti, se se zlou potázal. Ani nevěděl jak a skončil jako pochůzkář. A na cestu s sebou dostal seznam věcí, v nichž by se měl zlepšit. Inspektorka Glenys Chapelová byla pro všechny příkladem. Dokonce i teď, v tuhle hříšnou hodinu nad ránem, vypadala v nažehlené uniformě jako ze škatulky.

„Ale, dobré ráno, Huntere.“ Natáhla k němu ruku, kterou Hunter vřele a pevně stiskl. „To máte štěstí, že to máte za pár. Já musím pokrýt něčí dovolenou. Sloužím první noc a zrovna jsem se začínala těšit do postele. Můžu si za to sama: provokovala jsem osud, když jsem si na to slovo od ‚pě‘ vůbec dovolila pomyslet, když do rána zbývá ještě pár hodin.“

Charlie je oba sledovala. Pokaždé na ni udělalo dojem, že všichni kolegové oslovovali Huntera příjmením. S inspektorkou Chapelovou se znal celé roky, byli přátelé a čas od času se sešli nad nějakým případem. Oba dávno dosáhli hodnosti inspektora... a přesto ho Glenys Chapelová neoslovovala Geoffrey. Hunter byl pro všechny prostě a jediň Hunter.

Inspektorka Chapelová nahlásila strážníkovi sepisujícímu protokol jejich jména a pokynula jim, aby šli za ní. Vydala se

přes trávu ke stezce vedoucí mezi stromy směrem ke trati. Cestou kývla na Charlie.

„I vás ráda vidím, Charlie. Prozatím víme jen to, že se jedná o muže. Tělo našel Eddie Pritchard, náš jediný svědek. Nemá zrovna v nejlepší kondici. Čeká na vás vzadu v jednom z našich vozů. Neviděl, co se tady stalo. Jenom nás zavolal. Vypadá to, že oběti někdo chrstl do tváře nějakou žíravinu. Celý obličej má tak popálený, že nebude možné pořídit fotografii pro případnou identifikaci. Tělo bylo navíc zohaveno. Podle množství krve soudím, že zemřel na vykrvácení. Možná na šok. A co je zvláštní: vedle těla na zemi našli rudou růži.“

Při těch slovech trochu našpulila rty, ale nezastavila se a pokračovala v chůzi.

„Vzhledem k přítomnosti neznámé chemikálie se těla zatím nikdo nedotýkal. Jenom jsme zkontrolovali případné životní funkce. Negativní. Policista, který dorazil na místo jako první, se pokusil nahmatat tep. Zdá se, že tady tělo už nějakou dobu leží, protože v té době už bylo studené. To potvrdil také lékař, který dorazil později.“

Na první pohled to vypadá, že si vyrazil na pozdní procházku se psem. Vedle mužského těla ležel i černý labrador a vodítko. Také na psa zaútočil pachatel stejným ostrým nástrojem jako na jeho majitele, pes ale jako zázrakem útok přežil a okamžitě ho odvezli k veterináři. Měli jsme štěstí: pes měl obojek se známkou a jménem – Casper, bylo tam i telefonní číslo. Už jsem ho poslala našim. Snaží se vypátrat jeho majitele. Měli bychom se co nevidět dozvědět, kdo to je. Snad se nám podaří ho najít v systému. Kdyby ne, požádáme veterináře, aby prověřil mikročip. Díky němu bychom měli zjistit, kdo ho registroval. Pes měl obojek, takže by při troše štěstí mohl mít i zodpovědného majitele, který ho nechal očipovat.“

Hunter pokývl hlavou. „To zní nadějně. S trochou štěstí bychom měli v dohledné době vědět, co je ten člověk zač.“

„Kromě toho ale nic nemáme. Žádní svědci, o kterých bychom věděli, ani podezřelí.“

Dál šli mlčky. Přibližovali se k lesu. Slunce vyjde až za půl hodiny, přesto jim tahle noc připadala jasnější než jiné. Na nebi bez mráčku zářil měsíc i hvězdy, vzduch byl teplý, jen mírný větřík si pohrával s vysokou trávou na okraji lesíku a rozvířoval ve vzduchu okem neviditelná semena.

Prošli menší houštinou a vystrašili rodinku lysek, které se v panice vrhly do přilehlého rybníka. Hladina se zvedla a k protějšímu břehu se řítilo malé tsunami. Cvrlikání ptáků i šplouchání vody trochu zmírnilly napětí okamžiku.

„Už jsme skoro tam. Není to pěkný pohled,“ podotkla inspektorka Chapelová a zabočila na pěšinu, která vedla pod železniční most z červených cihel.

Kolem dokola už vztyčili policejní zábrany. Inspektorka Chapelová je zavedla do obehnaného prostoru. Ještě pár metrů a budou na místě.

Bylo to to nejhorší, co kdy Charlie viděla. Slabé světlo staré pouliční lampy odhalilo stezku vedoucí nahoru na most. Celé okolí bylo potřísněné krví. Několik stříkanců jasně lemovalo stopu, kudy vrah táhl tělo oběti. Mrtvý muž byl nainstalován do sedu, zády se opíral o stěnu mostu, nohy měl roztažené do věčka a hlavu zvrácenou dozadu a zapřenou o zeď. Paže měl položené před sebou na těle a obrácené k sobě. Zápěstí byla přeseknutá. Ruce byly úhledně uloženy dlaněmi k sobě mezi nohama oběti. Ležely v obrovské kaluži krve, která musela tryskat z obou zápěstí a stékala z kopce dolů cestičkou až pod most. Mezi nohama ležela jediná rudá růže, položená šikmo přes odseknuté ruce.

„No do hajzlu.“ Charlie si nemohla pomoci. Pohled na růži položenou na dvou znetvořených rukou byl nechutný a svým způsobem i fascinující. „Musel ztratit několik litrů krve.“

Přinutila se tomu muži podívat do obličeje. Moc toho z něj nezbývalo. V místech, kde měl mít oči, nos a tváře, zůstaly jen nažloutlé zbytky spálené kůže, rozleptané svalstvo a podivně vypadající trsy vousů nebo možná knírku. Rty měl rozpraskané a popálené a totéž platilo pro tu část pokožky na hlavě, ke které žíravina také pronikla. To, na co se dívala, se jen stěží dalo nazvat obličejem.

A bez rysů ve tváři bude dost obtížné určit věk oběti. Jeho účes působil docela moderně, vlasy měl tmavé a nakrátko ostříhané. Fyzičku měl zjevně dobrou, jen břicho se mu trochu zakulacovalo. Kůže na pažích byla hnědá a nenesla flekaté známky stáří, ale ani typickou mladistvou jemnost. Oblečení, které měl na sobě, působilo nově a moderně: džíny, botasky a tričko s nápisem, který Charlie hluboce zasáhl – „Nejlepší táta na světě“. Minimálně jedno dítě zůstane bez táty. Ale kdo ví, kolik dalších životů jeho smrt zasáhne? Kolik se jich jeho smrti mělo už natrvalo změnit?

Odtrhla zrak od znetvořeného těla a začala se rozhlížet po okolí. Nic moc tu k vidění nebylo, snad jen vodítko pohozené zhruba v polovině stezky, prázdná plechovka od piva, jejíž obsah vytekl na zem a smísil se s kaluží teď už zaschlé krve. Bylo v ní jedno suché, netknuté místo, větší flek – tam zjevně leželo tělo psa. S ohledem na to, jak brutálně byl ten muž zavražděn, byl vlastně zázrak, že pes násilníkům útok vůbec přežil.

Hunterovi začal jako na povel zvonit telefon. Okamžitě ho zvedl, a jak si tiskl přístroj k uchu, tvářil se čím dál vážněji.

Glenys Chapelová se na něj upřeně dívala. Hunter volajícímu poděkoval a zasmušile hovor ukončil.

„Co se děje?“ zeptala se Glenys. Vzala tím Charlie otázku přímo z úst.

Než odpověděl, zamračil se, vytáhl kapesník a otřel si čelo.

„Volali z operačního. Mají výsledky, o které jsi je žádala. Majitel toho psa se jmenuje Brian Ashton a žije tady za rohem na Havering Road. Když slyšela jedna z policistek jeho jméno, zaujalo ji to a hned se jala svoje podezření prověřit v ‚knize číslo jedna‘.“

Charlie cítila, jak s přibývajícimi informacemi ztrácí barvu ve tváři. „Kniha číslo jedna“ obsahovala osobní záznamy o všech členech metropolitní policie.

„Zavolala na pár míst, aby se ujistila, že je její podezření správné, a měla bohužel pravdu. Teprve potom to řekla ostatním. Brian Ashton je jeden z nás. Strážník, co slouží na southwarkské policejní stanici. Zrovna před pár hodinami mu skončila odpolední směna. Přemluvil nějakou ženu na Waterloo Bridge, aby neskákala dolů. Má mladou rodinu. Nejhorší je, že jeho žena čeká dítě, má se to narodit každým dnem. Nejpozději tak za dva týdny přijde na svět prcek, co už nikdy nepozná toho nejlepšího tátu na světě.“

*

Havering Road 8, SW 12. Byl to běžný dům ve zcela obyčejné ulici zasazený mezi podobné řadové domky. Všechny byly stejně vysoké, se stejnou fasádou a stejně upravenými předzahrádkami. Na ulici stály zaparkované převážně rodinné vozy s dětskými autosedačkami na zadních sedadlech a upatlanými okýnky, jak děti rukama plácaly po skle. Rodiny, které tady žily, měly „tak akorát“ na živobytí. Rodiče dělali, co mohli, aby zvládali pravidelně splácet hypotéku na dům a měli jistotu, že jejich dítě

dostane najíst a budou mu moct pořídít takové oblečení, aby si na ně ve škole neukazovali jako na chudáky. Žili ze dne na den: zavezli děti do školky nebo do školy, večer se sesedli u televize, nakupovali v místních obchodech a sem tam si vyrazili na jedno do nejbližší hospody, ale tak, aby stihli dorazit domů včas a sami děti uložili do postele. Lidé, kteří tady bydleli, vedli průměrné, obyčejné životy.

Když teď však Charlie s Hunterem kráčeli po Havering Road, dobře věděli, že zprávy, které přinášejí, obrátí život rodiny v domě číslo osm vzhůru nohama. Rázem se ocitnou v novinových titulcích a tahle nechtěná publicita a veřejný zájem vše promění v ještě větší peklo a přinese spoustu bolesti navíc. Jejich pohodlná a nerušená existence bude ze dne na den v troskách. Veřejnost bude zkoumat každý aspekt jejich vztahu a Brianův pracovní i soukromý život se stanou veřejným majetkem. Už nikdy si nebudou stěžovat na ubíjející jednotvárnost všedního života, a budou si naopak toužebně přát, aby se čas vrátil zpátky a oni mohli dál nerušeně žít tak, jak žili dosud.

Otevřeli branku, prošli zahrádkou a vystoupali několik schodů ke vstupním dveřím. Slunce už vyšlo, přesto bylo ještě hodně brzy. V několika domech, kolem kterých prošli, se začínaly ozývat běžné zvuky probouzejícího se života: někde byla zapnutá televize, v dětském pokojíčku se rozsvítilo světlo. Většina domů i jejich obyvatel ale ještě spala.

Charlie se zhluboka nadechla a pak jemně zatřukala na dveře. Později se sem dostaví i policejní psycholog, ale ty nejhorší zprávy musela rodině sdělit ona sama. Kdyby si mohla nejdřív promluvit s ženou Briana Ashtona bez přítomnosti dětí, bylo by to nejlepší. V domě bylo ticho. Zaklepala znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Uslyšela zevnitř tichý pohyb. Oba s Hunterem zatajili dech.

Tina Ashtonová procitla. Byla zmatená. Měla dojem, jako by slyšela klepání na dveře, nevěděla ale jistě, odkud to přichází. V pokoji byla tma, ale zpoza závěsů pronikaly první odlesky ranního světla. Natáhla se, aby probudila Briana, ale nebyl tam. Možná to on dělal dole hluk. Třeba vstával brzy a připravoval si šálek čaje. Musí to být Brian, jinak by přece Casper dávno štěkal jako na lesy. Matně si vybavila, jak jí včera v noci, když se vrátil z práce, přišel do pokoje dát pusy. Brian byl zlatíčko.

Znovu zavřela oči a obrátila se do své oblíbené polohy, ve které ještě dokázala vydržet vleže. Ruce si automaticky položila na vypouklé břicho. Cítila, jak se děťátko hýbe. Napadlo ji, že si lehlo do stejné polohy jako ona a protáhlo si po ránu malé ručky a nožky. Teprve potom se zase schoulilo do klubíčka. Při té myšlence se usmála a zívla. Téměř okamžitě znovu usnula.

Uslyšela totéž bušení na dveře, tiché, ale důrazné. Nebylo dost silné, aby probudilo Emily a Bobbyho, ale ji ze spánku vyrušilo okamžitě. Musí to být Brian. Dobře ví, že má lehké spání. Nejspíš vstával hodně brzy, vyklouzl ven a vzal Caspera na ranní procházku. To proto Casper neštěká. A nejspíš si zapomněl klíče, hlupák sklerotická.

Spustila nohy dolů z postele a pomalu vyrovnala těžké a objemné tělo do sedu. Ramena i páteř se notně napínaly. Bude ráda, až z ní to maličké vyklouzne ven. Starat se o dvě děti, a ještě nosit tuhle zátěž, to jejím zádům zrovna nepřidávalo. Poslední dva týdny, které ji čekaly, jí připadaly jako celá věčnost. Přehodila si přes noční košili lehký župan, pásek převázala nahoře nad velkým břichem a opatrně sestupovala ze schodů. Casperovo vodítko obvykle leželo na komodě v předsíni a teď tam nebylo. Takže s ním Brian vážně vyběhl ven v tuhle nelidskou hodinu.

Vstupní dveře byly z bytelného dřeva, ven tedy neviděla, ale určitě je to on. Neustále zapomínal klíče. Tentokrát ale zaplatí za to, že ji vytáhl z postele takhle brzy. Donutí ho, aby jí celý měsíc nosil ráno čaj až do postele. Otevřela dveře a už se na něho chystala promluvit, když na zápraží před sebou uviděla stát nějakého muže a ženu. Hned věděla, že jsou od policie, ani se nemusela podívat na odznaky, které oba drželi v rukou. Bylo to přesně takové zaklepaní na dveře, kterého se vždycky bála.

V myšlenkách se vrátila k okamžiku, kdy svého manžela viděla naposledy: vybavila si jemný polibek na čelo i vzdálená slova, že se vrátí brzy. Ale vrátil se opravdu? Najednou si nemohla uvědomit, jestli ho vedle sebe v noci cítila. Nevzpomínala si na dotek studených prstů ani na jeho dech na šíji, který cítila každou noc. Pokaždé se k ní zezadu přitulil. Ne, nevrátil se. Něco se mu muselo stát. Něco hrozného.

Podívala se do očí té policistce a uviděla rozpaky. Čelo měla stažené a ve tváři se jí zračila kombinace starostí a soucitu. Ihned věděla, co může čekat – co jí příšli oznámit. Hlas té ženy zněl podivně vzdáleně, její otázky vnímala jen napůl, jako by je špatně slyšela. Jste Tina Ashtonová? Neodpověděla, jen přikývla. Můžeme jít dál? Potřebovali s ní mluvit o jejím manželovi, Brianu Ashtonovi. Znovu přikývla. Byla úplně otupělá. Cítila, že ji chytily a přidržely něčí silné paže. V tom okamžiku ucítila bodavou bolest v břiše. Všechno se ponořilo do tmy.

KAPITOLA 4

Když se Charlie s Hunterem vrátili na ústředí v Lambethu, bylo už něco po poledni. Celou cestu zpátky jeli mlčky. Oba přemítali nad tím, co dnes v noci viděli a co je čeká dál. Slunce pálilo, nebe bylo bez mráčku a život kolem nich pokračoval, jako by se vůbec nic nestalo. Ulice města i mosty nad Temží byly plné turistů – v rukou drželi foťáky a selfie tyče v těch nejroztodivnějších úhlech. Usmívali se do aparátů a špulili pusy a za sebou měli jako úctyhodné pozadí Westminsterský palác nebo Big Ben. Z prosklených kanceláří se začínali rojit úředníci. Hledali nejbližšího pouličního prodejce, který jim naservíruje ty nejnovější gastronomické trendy „to go“. Všichni kolem se věnovali stejným činnostem jako jindy. Nikdo z nich neměl ani tušení, čemu museli Charlie s Hunterem dnes nad ránem přihlížet.

Naproti tomu nálada v policejní budově byla chladná a střízlivá. Dokonce i hlídač u vchodu, který obvykle Charlie rád viděl a vřele se na ni usmíval, se dneska tvářil sklesle. Novinky o vraždě ve vašem okrsku se šířily jako lavina. A zprávy o smrti někoho z vlastních řad postupovaly dokonce ještě rychleji, zvlášť když ten policista sloužil jenom o pár ulic vedle, takže všichni buď znali přímo jeho, nebo někoho, kdo ho znal.

Čekali na výtah. Při nástupu se míjeli se dvěma styčnými důstojnicemi pro místní komunity. Jedna z nich si kapesníkem otírala oči. I Charlie je měla opuchlé. Pálily ji. Byla úplně vyčerpaná, fyzicky i psychicky, protože za chvíli to bude čtyřicet hodin, co je vzhůru a ve službě. Ale i kdyby musela odsloužit ještě jednou tolik, aby se jí podařilo chytit toho hajzla, co zabil a zohavil jejich kolegu, ráda to udělá. Všichni to rádi udělají.

Vešli do kanceláře. Ostatní už tu byli, hlavy soustředěně skloněné nad monitory počítačů, a když uviděli Huntera a Charlie, jako jeden muž se otočili a zvedli se ze židlí. Paul se vydal k varné konvici, Naz a Sabira postávaly u svých stolů a Bet šla rovnou k nim, chytila Charlie za rameno a lehce ji objala.

„Jste v pořádku?“

Charlie kývla za ně za oba.

„A co Tina, jeho žena? Slyšeli jsme, co se stalo.“

„Nejspíš porodí předčasně, ale je v dobrých rukách,“ odpověděla Charlie. „Na porodním v nemocnici svatého Jiří je s ní její sestra a rodiče si vzali na starost Bobbyho a Emily, děti z prvního manželství. Sotva nás uviděla, téměř doslova sebou sekla. Vlastně jsem se ani nestihla představit nebo ověřit, s kým mluvím.“

„To je ten problém, když má někdo za manžela poldu.“ Hunter rozhodil ruce. „I paní Hunterová má z podobného zaklepání na dveře strach. Pokaždé, když pracuju, na to podvědomě myslím. Proto bych jí jen nerad říkal, na čem právě děláme. Bude lepší, když se to nedozví.“ Otočil se a významně se podíval na Charlie. „Samozřejmě zná všechna rizika. Kdyby se jí na prahu objevili dva policajti, okamžitě by věděla, co se děje, přesně jako to vytušila Tina.“

„Dave je úplně stejný,“ přidala se Bet. „Zapomínáme na to, že pro nás je to prostě práce, běžná rutina, ale pro naše rodiny a blízké to musí být hrozně těžké. Musí to pro ni být hrozné.“

Zjistit, že vám zabili manžela, a potom porodit. A chudák to malé. Nikdy ani nepozná táta.“

„To malé, ať už to bude syn, nebo dcera, nebude jediné dítě, které táta nikdy nepoznalo,“ pronesla Naz dost napruženě a zamířila k Paulovi, aby mu pomohla s kávou. Pak se zhluboka nadechla a zavrtěla hlavou. „Ale abych byla fér, Brian Ashton vypadal jako docela fajn táta. A navíc platil alimenty na svoje první dítě, znal se k němu.“ Paul na ni povzbudivě zamrkal a ona se na oplátku chabě usmála. Všichni věděli, s čím se Naz potýká. Neustále se pokoušela vypátrat otce svého mladšího syna. Několikrát už to málem vzdala, ale pak ji nespravedlnost té věci znovu nakopla k činu. Nathanielův otec bude jednou trpce litovat dne, kdy se rozhodl vyhnout zákonným povinnostem. „Sorry, lidi. Špatný víkend. Ale jak to tak vidím, ani zdaleka tak zlý jako ten váš.“ Pokrčila rameny a omluvně se podívala na Charlie a Huntera. Pak se její výraz trochu rozjasnil. „Mimochodem, věděli jste, šéfe, že tady Sab Briana Ashtona znala?“

Hunter se otočil na Sab. „Vážně? Jak je to dlouho?“

Sabira vypadala poplašeně z náhlé pozornosti, které se jí dostalo, ale rychle se sebrala. Opřela se o desku stolu a vlasy si zastrčila za uši. Byla to nejintrovertnější členka celého týmu a obvykle se podobné pozornosti snažila vyhýbat, ale fakt je, že za poslední rok nabrala trochu sebevědomí. Nechala si obarvit své hedvábně černé vlasy, takže teď některé prameny odrážely odlesky tmavě purpurové barvy. Zdálo se sice, že je z toho pořád lehce nervózní, ale pomalu si na nový vzhled zvykala a začínala si libovat v tom, že je asertivnější a sebevědomější než dřív.

„Bylo to ještě předtím, než se ze mě stal detektiv, šéfe. Bude to tak tři roky zpátky. Bylo to v době, kdy jsem se od rodičů v Hounslow přestěhovala do jižního Londýna. Zažádala jsem si o přeložení na stanici, kterou bych měla blíž k novému bydlišti.

Poslali mě do Southwarku. Brian byl v jiném týmu, ale oba jsme chvíli pracovali na stejném případu. Působil mile, byl to fajn chlap. Z ničeho nedělal vědu, rád šel štěstí naproti a lidi v jeho týmu ho měli rádi. Nikdy nedělal problémy, když měl vzít nějaký přesčas.

Několikrát nás poslali ven spolu. Tenkrát mi říkal, že je čerstvě rozvedený a že ho to stálo celé jmění. To proto tak nadšeně sloužil přesčasy. Ale potom potkal Tinu a zamiloval se až po uši. Doufali, že se jednoho dne vezmou, takže už šetřil na svatbu. Jenže pokud šlo o péči o děti, choval se Tinin bývalý manžel jako kretén. Slyšela jsem, že se před pár lety znovu oženil, ale pak jsem přestoupila sem. Od té doby jsem neměla žádné zprávy, jak to s ním bylo dál.“

Hunter naklonil hlavu. „Takže to vypadá, že se tam odehrálo pár domácích záležitostí, které by si nejspíš vyžádaly naši asistenci. Vedeme vyšetřování, tím pádem naši šéfové nebudou mít námitky, abyste se všichni připojili k týmu... navíc dobře vědí, jak jste se u minulých případů osvědčili. Stihli jste něco ráno? Nějaká vodítka k možným podezřelým?“

Paul zavrtěl hlavou. „Začali jsme, ale nemáme se moc čeho chytit. Prozatím jsme zkontaktovali různá oddělení kvůli potvrzení totožnosti, záznamům z bezpečnostních kamer, zajištění stop na místě činu a možným svědkům nebo policistům, kteří by nám mohli nějak pomoci. Vyslali jsme do ulic strážníky, aby se poptali mezi místními i bezdomovci. Třeba se někde něco šustlo a někdo bude něco vědět. Vyžádal jsem si kompletní osobní složku Briana Ashtona. Zjistíme, jestli v rodinné historii nenajdeme něco, co by nás mohlo zajímat. Naz a Sabira se podívají na jeho vztahy. Sab už sice něco málo ví, ale stejně si budou muset nejdřív promluvit s Tinou, takže to musí vydržet aspoň do chvíle, než porodí. Musíme se postarat o to, aby někdo

promluvil s Brianovou bývalou ženou Lornou a jejich synem Maxem a informoval je. Myslím ale, že o to už se postarají policejní psychologové.“

Bet se připojila: „Detektiv šéfinšpektor O’Connor se ptal, jestli něco naznačuje, že by náš vrah znal Briana osobně. Nebo jestli to nemohl být jiný policista. Zpraví o věci superintendanta v boji proti terorismu. Zjevně se obávají, že by se mohly objevit spekulace o teroristickém činu, zvláště po narůstajících výhrůžkách namířeným jmenovitě proti policii a ozbrojeným složkám.“

Hunter se okamžitě zachmuřil. Všichni věděli, jak nerad jednal s nejvyššími představiteli. A čím političtější zločin byl, tím nepříjemnější mu to celé bylo.

„Případá mi to provedené až příliš skrytě,“ řekl a přejížděl si rukama přes hlavu. „Teroristi milují publicitu. Nikdo se ke zločinu nepřihlásil, přitom oni obvykle nelení a vytrubují do celého světa, co a proč udělali. Pokud víme, neexistují žádní svědci, kamerové záznamy z okolí místa činu ani žádná nahrávka, která by se mohla časem objevit. Zběžně jsme si promluvili s Eddiem Pritchardem, to je ten, co nás zavolal. Potom jsme jeli k Tině. On nic a nikoho neviděl ani neslyšel. Přiznává ale, že když tělo našel, byl slušně pod parou. Když jsme s ním mluvili, byl docela při smyslech – očividně hodně rychle vystřízlivěl.“

„Z toho, co jsem slyšel, by při takovém pohledu vystřízlivěl úplně každý!“ podotkl Paul a přisedl si na nejbližší stůl. „Nějaké teorie přímo z místa činu? Vedle těla prý ležela položená rudá růže. Mám pocit, že to nevěstí nic dobrého. Bet se dívala, jaký význam měly rudé růže v minulosti.“

Hunter se na ni otočil. „Řekni nám, co jsi zjistila.“

Bet se poškrábala na hlavě. „No, jak všichni víme, rudé růže překypují nejrůznější symbolikou. Nejčastěji si je spojujeme s láskou a romantikou. Ale když jsem jednou dostala kytici

dvanácti rudých růží od svého bývalého manžela, který láskou zrovna nepřekypoval, a romantikou už vůbec ne, něco jsem si o nich přečetla a zjistila jsem, že můžou stejně dobře symbolizovat odvalu a moc – jako ve Válce růží. Myslím, že v případě mého bývalého šlo spíš o tu moc.“

„To je zajímavé,“ pokývl Hunter hlavou. „Mám se vůbec ptát, kdo tu vaši malou válku nakonec vyhrál?“

„Kdo myslíš?“ zasmála se Bet. „Oškubala jsem všech dvanáct rudých hlaviček a stonky plné trnů jsem mu hodila na hlavu. Už nikdy jsem ho neviděla.“

„To jsi udělala moc hezky,“ usmála se uznale Naz. „Musí se jim ukázat, kdo je tady šéf. Když už mluvíme o házení na hlavu – proč ta kyselina?“

Charlie přemýšlivě naklonila hlavu na stranu. „Aby svoji oběť okamžitě znehybnil? Nebo aby se postaral o to, že útočnicka nedokáže popsat? Nebo je v tom něco víc? Nebyly tam viditelné stopy po zápase, takže můžeme předpokládat, že ze všeho nejdřív použil útočnick právě žiravinu. Co myslíš ty, Sab? Ty jsi odbornice na útoky podobnými látkami.“

Sabira se zhluboka nadechla a pak vzduch pomalu a hlasitě vydechovala. Vzhledem k tomu, že většina útoků kyselinou proběhla v minulosti v asijské a bangladéšské komunitě, jako jediná Asiatka v týmu je dostávala na starost právě ona. Poslední dobou se ale počet takových útoků navýšil, zejména při potyčkách gangů a počet napadených přijatých do nemocnice s poleptáním kůže se zdvojnásobil. Sabira – jako ta, která se jimi zabývala nejčastěji – teď mohla ostatní v týmu zasvětit.

„Na to, abyste svoji oběť jen paralyzovali nebo aby vás nedokázala popsat, je to dost brutální metoda. Stačilo by si dát přes obličej masku nebo cokoli, co ho skryje, případně se dá použít nějaká méně drastická látka, třeba pepřový sprej nebo slzný plyn.“

Obojí navíc docela snadno pořídíte na internetu. Dokonce stačí i lak na vlasy: když ho člověku nastříkáte přímo do očí, efekt je dost podobný. Takže je pravděpodobné, že žiravinu použil z nějakého konkrétního důvodu.“

Paul si skousl rty. „Ukradl Brianovi něco?“

„Pokud víme, tak ne,“ odpověděla Charlie. „Ale nemohli jsme ho pořádně prohledat – právě kvůli té látce.“

„Takže... nevypadá to na loupež. I když nějaký nahodilý magor se nedá nikdy úplně vyloučit.“

Sabira přešla ke konvici, vzala si hrnek, nasypala si do něj rovnou tři lžičky cukru a pak ho začala zamyšleně promíchávat lžičkou. „Útok nahodilého neznámého se sice nedá naprosto vyloučit, ale jsem zajedno s Paulem. Případá mi, že náš útočník znal Briana Ashtona osobně a chtěl ho úmyslně oslepit a znehybnit. Možná měl dostat lekci za něco, co udělal. Nebo ho chtěl útočník zohyzdit, aby se nelíbil opačnému pohlaví – jako při útocích ze cti.“

Paul přikývl. „To je sice zajímavé, ale proč byste ho oslepovali a paralyzovali, když ho pak stejně zabijete? A co ty odseknuté ruce? Co to má do prdele všechno znamenat?“

„Aby přestal sahat na něco, co není jeho?“ Naz odhodila utěrku, kterou setřela trochu rozlitého mléka. „Pokud to bereme tak, že i ta kyselina je symbolická, pak by to mohlo vážně znamenat, že by neměl být tak atraktivní nebo že by se měl přestat dívat po ženách. Pak by podobně fungovaly i ty odseknuté ruce – aby se jimi přestal dotýkat. Možná Brian nebude tak nevinný, jak jsme si o něm mysleli.“

Sabira se rozhodla svou teorii rozvíjet dál.

„Nebo je to nějaký druh barbarské pomsty. Podobně to přece dělávají v některých islámských státech. Dodnes se v některých z nich jako trest běžně používá bičování nebo kamenování

a někde soudy stále nařizují, aby se zlodějům usekla ruka, nebo dokonce obě. Korán sice povoluje odseknutí rukou jako trest za krádež, je ale zjevné, že moderně smýšlející muslimové už nic podobného nedělají. To akorát extremisté rádi vytrhují některé pasáže z kontextu a používají právo šaría, aby omluvili své skutky. Abyste to viděli v plné síle, museli byste se podrobněji podívat na vzestup Islámského státu. Jsou to totální cvoci.“

Sabira smutně zavrtěla hlavou. Sama byla muslimkou s velmi dobrou a detailní znalostí islámu. Přestože poslední dobou svou víru nepraktikovala, zůstávala jí pasivně věrná. Náboženství neuznávalo její sexuální orientaci, a přesto, byť je to s podivem, dodnes nelibě nesla jakoukoli kritiku své víry.

„Neměj strach, Sabiro, nejsou zdaleka jediní,“ vstoupila do diskuze Bet. „Křesťanství je úplně stejně surové. Ve středověkých a biblických časech se věřilo principu oko za oko. Když jste prahli po sousedově majetku, což zahrnovalo i jeho ženu a dcery, nebo ho dokonce ukradli, trestal se takový zločin adekvátními prostředky. Ze středověku i z pozdější doby je známé nesčetné množství případů, kdy zloděje v naší zemi bičovali přes ruce nebo mu usekli uši. Některé lupiče dokonce věšeli. Dneska už máme naštěstí dost rozumu a chápeme, jak byly takové tresty nepatřičné a přitažené za vlasy, ale i tak se čas od času najdou jejich zastánci. Znovu se přece objevují diskuze horující pro návrat trestu smrti nebo tělesných trestů. Před několika dny jsem četla, že se znovu vážně diskutuje o zavedení trestu smrti pro zločince, který zabije dítě.“

„A ne že by to byl úplně špatný nápad.“ Sotva ta slova Hunter vypustil z pusy, zarazil se. Došlo mu, na co právě narazil. Všichni jako jeden muž zmlkli. To téma pro ně bylo až moc osobní.

Ticho přerušilo zaklepaní na dveře. Než někdo z nich stihl zakřičet „dále“, otevřel si ten člověk sám a bez vyzvání

strčil hlavu dovnitř. Usmíval se, ale když před sebou uviděl šest zachmuřených obličejů, všechny namířené jeho směrem, úsměv se okamžitě změnil ve zděšení. Měl chlapeckou tvář, jasně modré oči, vlasy odbarvené na blond a nakrátko upravené do moderního střihu. Oblečený byl podle poslední módy a na hlavě měl sluneční brýle značky Ray-Ban.

„Jejda. Pardon. Nejdou nevhod?“ Blonděák vmanévroval do dveří s obrovskou papírovou krabicí, otevřel je dokořán a suverénně nakročil dovnitř. Postava odpovídala tomu, co už viděli: vysoký sto devadesát centimetrů, štíhlé a vypracované tělo, dlouhé a svalnaté nohy, na sobě měl džíny Levis a tričko Superdry. Zdálo se, že by se daleko více hodil na pláž Bondi než do usedlého ústředí lambethské policie. „Možná to tohle trochu napraví.“

Zvedl víko. Charlie se okamžitě přestala věnovat poslíčkovi a zaměřila pozornost na donášku: dvanáct donutů značky Krispy Kreme všech možných tvarů, barev a příchutí.

„Načasoval jste to dokonale. Pojd'te dál. Ty nás určitě povzbudí.“ Hunter měl očividnou radost ze změny tématu, Charlie si ale všimla, že nedokázal skrýt mírné rozpaky nad vizáží nově příchozího. „Takže všichni, tohle je náš nový člen, konstábl Nick Arrowsmith. Přestoupil k nám z kriminálky v Croydonu. Ode teď bude pracovat s námi. Rychle se seznamte a zpravte ho o tom, co zrovna řešíme. Pokud se nepletu, dneska má narozeniny.“

„Velké kulatiny – trojka a nula,“ uculil se Nick. „Musím říct, že to není nejlepší den na oslavu a vlastně ani na začátek spolupráce. Slyšel jsem, co se ráno stalo. Je to nechutné! Předpokládám, že se od nás bude vyžadovat spousta přesčasů.“ Položil krabici na nejbližší stůl a kývl na kolegy, aby si šli vzít donuty. „Berte si.“

Nemusel je dvakrát pobízet. Naz s Paulem se k němu rovnou vrhli, představili se a začali nezávazně konverzovat. Charlie si